

"Het spelletje van Hannah"

Hannah staat stil in de drukke straat. Een traan rolt over haar wang. Waarom mocht ze niet met papa en mama mee? Papa en mama werden meegenomen door boze mannen. Mama had gezegd dat zij in de tuin in haar verstopplaats moest kruipen. Ze moest heel stil zijn, want de boze mannen mochten haar niet vinden. De boze mannen hadden heel hard geroepen en hard met de deuren geslagen. Toen was alles heel stil geworden. Hannah had het koud gekregen en het begon een beetje donker te worden. Ze was naar binnen geslopen. Ze kon papa en mama niet vinden. Er was niemand in huis. Ze had heel hard geroepen, maar ze waren niet gekomen. Ze moest huilen, maar was in slaap gevallen. De buurvrouw was gekomen en had haar wakker gemaakt. De buurvrouw heette Jet. Jet had Hannah meegenomen en haar tranen gedroogd. Hannah kreeg een koekje van haar. Ze had gezegd dat papa en mama heel veel van Hannah hielden. Maar dat wist Hannah toch? Ook had ze gezegd dat papa en mama snel terug zouden komen, maar dat ze eerst even bij iemand anders moest logeren. Dat had mama ook al gezegd. Ze moest daar heel lief zijn, zodat papa en mama zich niet hoefden te schamen voor haar. Daar zou Hannah wel voor zorgen. Ze was immers een grote meid! Ze was al zeven jaar. Een beetje raar vond ze het allemaal wel. Waarom waren papa en mama weggegaan met de boze mannen? En waarom hadden ze haar alleen gelaten? Hannah miste hen zo. Nu stond ze op straat bij een vreemde meneer. Die meneer zou haar meenemen naar de mensen waar ze moest logeren. Nu heette ze geen Hannah meer. Ze moest tegen iedereen die het vroeg zeggen dat ze Janna heette. Janna Luijken. Ze vond het maar een rare naam, hoor. Hannah was veel mooier dan Janna. De meneer had gezegd dat het een spelletje was en dat ze niet mocht valsspelen. Hannah speelde nooit vals. Wat dacht die meneer wel? Hij zou haar naar haar logeeradres brengen. Dan ging hij weer weg. Ze mocht niet weten waar ze heen ging. Dat was de verrassing van het spelletje. Dat vond Hannah onzin. Ze wist ook al niet waar papa en mama waren. Weer moest ze huilen. "Niet huilen," zei de meneer. "Als je huilt, dan verlies je." Verliezen wilde Hannah niet! Ze wilde die meneer laten zien dat ze best kon winnen. Gauw veegde ze haar tranen weg. Die vervelende boze mannen ook! Hannah mocht ook haar mooie ster niet meer op. Eerst had ze altijd een ster op haar jasje. Die had mama er op genaaid. Dat moest van de boze mannen. Maar Hannah vond hem toch mooi. Nu had de meneer hem van haar jasje gehaald. Als je goed keek, kon je de vorm nog zien. Dat had Jet nog gezegd tegen de meneer. Hannah had trots geknikt. Ze was blij dat ze die mooie vorm nog had. Papa en mama hadden ook een ster op hun jas gehad. Die hadden ze er op laten zitten. Want papa en mama deden niet met het spelletje mee. Hannah begon te huppelen. Na het logeren zou ze papa en mama weer zien! "Kom," zei de meneer. "Nu gaan we een eindje fietsen. Je mag bij mij achterop, goed vasthouden, hoor!" Dat was leuk! Hannah mocht ook wel eens bij papa achterop. Dan moest ze zich ook goed vasthouden. Deze meneer fietste veel harder dan papa. Hannah keek goed rond. Nu fietsten ze een grote, boze man voorbij. Zij gingen lekker harder. Hannah stak haar tong naar hem uit, maar hij zag het niet. Toen moest de meneer opeens heel hard remmen. Hannah viel bijna van de fiets af. Gelukkig hield ze zich goed vast. Voorzichtig keek ze om de meneer heen. Ze wilde weten waarom ze gestopt waren. Ze zag de boze mannen staan. Die vroegen iets aan de meneer. Maar Hannah kon hen niet verstaan. De boze mannen keken haar aan. Een man knipoogde naar haar. Hannah keek hem boos aan. De man dacht zeker dat ze vriendjes met hem wilde worden. Ze wist wel beter! Die boze mannen hadden haar papa en mama afgepakt. Dat moest wel. Anders waren papa en mama wel bij haar gebleven. Toch? Ze wil gaan huilen. Maar dan verliest ze het spel. Gelukkig stapt de meneer weer op. Ze fietsen langs de boze man die naar haar knipoogde. De meneer zucht diep. Zou ze te zwaar zijn achterop?